

**ІНФОРМАЦІЙНИЙ
ВІСНИК**
Лосинівської
об'єднаної
територіальної
громади

ВІСНИК

Випуск 19
Травень-
червень 2021 р.

Лосинівської громади

**Читайте
в номері:**

**Про резервістів
Лосинівської громади –
4-5 стор.**

**Майстриня-вишивальниця
з Галиці – Ніна Хімич
6 стор.**

**Спортивне життя
громади –
8 стор.**

НАШ СВЯТИЙ ОБОВ'ЯЗОК – зберегти й увічнити пам'ять про героїв Другої світової війни

22 червня 1941 року, рівно 80 років тому, розпочалась радянсько-німецька війна. Хочу попросити жителів Лосинівської громади відчувати цей день, прожити його величчю, досягнути подвигу земляків. Різні ми, до різних поколінь належимо. Є серед нас і ветерани війни (у Лосинівській громаді їх лишилося двоє), є і діти війни, і ті, хто народився по війні. Є і ми, ті, чий діди і прадіди воювали. Усіх, хто цього дня прийшов до обелісків, прошу: вклоніться подвигу односельців-фронтовиків, які не повернулися з того лихоліття. Згадайте і тих, хто лишився живим. Всі вони у далекому 1941-ому, відклавши свої робочі клопоти і турботи, взяли до рук зброю, щоб відстояти честь Вітчизни. Вони були воїнами першої лінії оборони і наступу, зранені, контужені, на межі життя і смерті йшли вперед. До Великої Перемоги. У травні 1945-го над рейхстагом уже майоріло червоне полотнище. Про що мріяли наші земляки серед тисяч солдатів, офіцерів, генералів, усміхнених облич, знайомих і незнайомих, що поздоровляли один одного з Перемогою? Вони просто зітхнули вільно, з полегкістю, хоч довкола ще диміли згарища і руїни, благали небо: «Це не повинно повторитися ніколи».

Хай у нашій пам'яті ніколи не стирається трагічна статистика. А героїзм земляків-фронтовиків додає нам гордості за їх ратний подвиг.

Вікторівка. У роки війни 115 жителів села пішли на фронті Другої світової. За виявлений героїзм 45 з них нагороджено орденами й медалями, 51 особа загинула смертю хоробрих.

Галиця. 1300 жителів села вступили у бій з ненависним ворогом. За мужність і героїзм понад 900 з них відзначено орденами й медалями. В боротьбі за свободу й незалежність Вітчизни 465 осіб загинуло смертю хоробрих.

Данина. 516 данинців пішли на священну війну з ворогом, 265 з них нагороджено орденами й медалями. 303 мешканця загинуло смертю хоробрих.

Лосинівка. 987 жителів селища взяли в руки зброю, щоб відстояти життя на землі. 350 з них нагороджено орденами й медалями. Смертю хоробрих полягло 546 осіб.

Перемога. 570 жителів села брали активну участь у боротьбі проти німецько-фашистських загарбників. 191 особу нагороджено орденами й медалями. 29 уродженців села загинуло смертю хоробрих.

Сальне. 490 жителів брали активну участь у боротьбі проти німецько-фашистських загарбників під час війни, з них 185 відзначено орденами й медалями. 242 особи віддали своє життя в боях за Батьківщину.

Терешківка. Під час війни понад 560 терешківців билися проти німецько-фашистських загарбників, 112 осіб нагороджено орденами й медалями. 130 уродженців села загинули смертю хоробрих.

Шатура. На фронтах билися 245 шатурян. 62 з них нагороджено орденами й медалями. 176 осіб загинуло смертю хоробрих.

Шняківка. 205 мешканців, попрощавшись із рідними, стали воїнами. 115 шняківчан загинули смертю хоробрих.

Тоді, в 41-му, обстановка ускладнювалася щодня, щогодини. Розпалювалися несамолюбні перестрілки, гули мотори, ляскали гусениці танків, рипіли гальма автомашин. Фронт не мав визначених ліній. Фронт був повсюди. З усіх чотирьох сторін насувалася німецька збройна лавина. Наші фронтовики трималися як могли. Годину. Добу. Тиждень. Билися в оточенні. Відбивали атаки, піднімалися в контратаки.

На війні не філософствували. Це вже потім стали осмислювати, виважувати, оцінювати й переоцінювати. Багато хто заднім числом догледів і прорахунки, і недотяги, і пережльоти. Декому скортіло шукати пиліюку на чоботах героїв. Ідеалізувати не буду. Не все до кінця відомо про війну. Не все витлумачено бездоганно. Не всі конфлікти розв'язані, завершені, підсумовані. Не все стало правдою історії. Та правда, яка б вона гірка та солонка не була, краща за вигадку. Правда в усьому – в розповіді про окрему людину і про всю війну.

Сьогодні ще і ще раз звертаюся до трагічного минулого людей, яких уже нема на світі. На підставі архівних документів, публікацій у пресі, свідчень очевидців хочу відтворити їх ратний подвиг, нагадати жителям громади про нашу колишню славу. Для мене кожен воїн-земляк – це жива історія.

Про окремих з них декілька важливих штрихів.

Василь Григорович Ілляшенко після закінчення Харківського військового училища одразу ж потрапив на фронт. Молодий лейтенант був тяжко поранений в одному з боїв. Бойові товариші винесли свого командира з поля бою, а люди в білих халатах врятували йому життя. Шістнадцять років Василь Григорович носив під серцем ворожу кулю. У мирний час мужній захисник країни працював на державних посадах, досягнув висот у педагогіці. Довгий час очолював педколектив Лосинівської школи. За сумлінну працю удостоєний звання «Заслужений учитель України», нагороджений державними орденами й медалями.

(Закінчення на 2 стор.)

НАШ СВЯТИЙ ОБОВ'ЯЗОК — зберегти й увічнити пам'ять про героїв Другої світової війни

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

Андрій Тимофійович Литовченко сімнадцятирічним юнаком пішов на фронт. Він кавалер орденів – Червоної зірки, Слави III ступеня, Вітчизняної війни II ступеня. В мирний час прославився трудовими подвигами. Лосинівський хлібороб став кавалером орденів Жовтневої революції, Трудового Червоного прапора, Знак Пошани. До речі, 26 липня цього року виповнюється 95 років від дня народження нашого славного земляка.

Майор **Микола Якович Пасічник** був учасником оборони блокадного Ленінграда. Він кавалер двох орденів Червоної зірки, сімох медалей. Там же починав бити ворога капітан-зв'язківець Ілля Михайлович Петрик. Наш односельчанин воював також з полчима Паулюса під Сталінградом, звільняв Кенігсберг і Севастополь. У мирний час був бригадиром колгоспу «Ленінський шлях». Батьківщина густо всіяла груди славного трударя урядовими нагородами за мирну працю. Він став кавалером орденів Леніна, Жовтневої революції, Трудового Червоного Прапора.

Як фронтовий хірург, пройшов війну **Степан Гурійович Верьовка**. Аж поки останній солдат не заликував фронтові рани, майор Верьовка не покидав військовий госпіталь. За мужність і відвагу став кавалером ордена Червоної Зірки. Після Перемоги він знову мирний лікар-терапевт, а потім завідувач Лосинівської районної лікарні. За сумлінну працю удостоєний звання «Заслужений лікар України», нагороджений орденом Леніна.

Трудова слава Лосинівки пам'ятає й **Івана Кириловича Луцмана**, передового бригадира тракторної бригади. У трудовій біографії знаменитого хлібороба є одна вагома деталь. Ще у 1944 році він повернувся з війни і одразу ж прийняв четверту бригаду. Закріпили за ним, знаючи, що справу бере в руки надійний чоловік, який усьому дасть раду і не підведе у скрутну хвилину. І він виправдав надії односельців. Майже третину віку незмінно керував своєю бригадою, долаючи всі негаразди і невзгоди життя. За зразкову працю нагороджений державними орденами і медалями.

Маршал Другої світової війни **Георгій Жуков** у «Воспоминаниях и размышлениях» розповідає, як у найтяжчий для захисників Сталінграда час із-за Волги у вирі вибухів та пожеж переправився 13 гвардійська дивізія генерала Олександра Родимцева і зупинила знахабнелих німецьких вояків, які з усіх сил рвалися, щоб осідлати правий берег ріки. Так от одним із відповідальних за додержання армійської дисципліни та порядку на тій кельній переправі був селянський син, полковий комісар, на той час уже старший лейтенант лосинівчанин **Микола Яринич**. Він, як живий приклад для солдатів, залишився в бойовому строю до переможного закінчення битви на Волзі.

Микола Власович Лаврінець був мобілізований до Червоної Армії у 1943 році. Воював на 1-ому Прибалтійському, а згодом і Білоруському фронтах. Визволяв Прибалтику, Варшаву. Дійшов аж до Берліна. Медалі «За визволення Риги», «За визволення Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною», «За відвагу», «За бойові заслуги», якими був нагороджений, свідчать саме про це. Гордістю проймався ветеран, коли згадував свою 82 Ярцевсь-

ку Червонопрапорну дивізію, яку за успішні бої з фашистами нагороджено орденом Суворова і Кутузова. Розповідав ветеран, що в Єкатеринбурзі був музей фронтового шляху цього військового з'єднання. В музеї знаходилися і його, Миколи Власовича, фото і біографія.

Любов Степанівна Шаш воювала у складі відділу контрозвідки «Смерч» 48 армії з Білоруського фронту. Ця смілива, рішуча, розсудлива дівчина не раз виконувала важливі завдання командування. Вона кавалер орденів Червоної зірки та Вітчизняної війни II ступеня.

Артилерист-зенітник **Олександр Михайлович Скрипка** збивав літаки під Сталінградом, на Курській дузі, у Корсунь-Шевченківській битві. За мужність нагороджений двома орденами Слави, трьома – Червоної Зірки, медалями «За оборону Сталінграда», «За визволення Варшави», «За перемогу над Німеччиною».

Породько Мефодій Федорович відзначений орденом Вітчизняної війни I ступеня та двома орденами Слави II ступеня.

Хочу згадати і солдата-артилериста, старшого сержанта **Петра Леонтійовича Яременка**. Наш земляк народився у 1920 році в Лосинівці. Був працівником редакції районної газети «Ударний труд». Призвали його до армії у вересні 1940 року. За мужність і героїзм він нагороджений орденами Червоної зірки,

14 жовтня 1943 року військовий ешелон із чехословацькими воїнами пересувався на фронт. Щойно він прибув на станцію Яхнівка, як зазнав нищівного удару від ворожої авіації. У результаті бою загинули 54 чехословацькі воїни, які були поховані в братській могилі на території села. Нині поруч із братською могилою розташований унікальний Музей Україно-Чесько-Словацької дружби, який існує з 1973 року. Йому присвоєно звання «Народний музей».

Час від часу до нас доходять відомості про земляків, які в роки війни числилися такими, що «пропали безвісті». Їм час не дав права піти у невідомість. Як доказ цього, наведу таку історію. Зараховували до списку – «пропав безвісті» молодшого лейтенанта 975 авіаційного винищувального полку **Йосипа Борисовича Шейка**, 1915 року народження, уродженця села Галиця. У 2014 році в Урупському муніципальному районі (Карачаєво-Черкеська Республіка) було споруджено пам'ятник захисникам перевалів Кавказу. На ньому була встановлена меморіальна дошка на честь нашого земляка. Ім'я бойового льотчика дослідили місцеві слідопити. Тепер і нам воно відоме.

Кувалася перемога і в тилу. 249 колгоспників Лосинівського району удостоєні медалі «За доблесну працю в роки Великої Вітчизняної війни».

Під час війни директором Кузнєцького металургійного комбінату був наш земляк з Галиці

Слави III ступеня, Бойового Червоного прапора, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

Олександр Миколайович Кожурін за подвиг нагороджений орденом Олександра Невського.

Микола Миколайович Коровай був учасником парадів на Красній площі в Москві.

Знаю і про уродженця села Вікторівка **Павла Івановича Гавриша**, офіцера інженерних військ, який за здійснений подвиг під час форсування Дніпра удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

В цьому ж селі на початку 2000-х років проживав **Федір Савович Могильний**, фронтовик, кавалер орденів Слави і Вітчизняної війни. Він працював у свій час старшим зоотехніком бджільничої справи по Ніжинському району, створив районне товариство пасічників-любителів.

Згадую і шняківця **Андрія Івановича Кичка**, фронтовика, який залишив про себе пам'ять тим, що дослідив історію села, видав книгу «Село моє, гордість моя».

У селі Сальне після війни працював учителем **Павло Федорович Слісаренко**. Він воював на танку Т-34 на Брянському, Сталінградському, Центральному та на 1-ому Українському фронтах. Бив ворога під Сталінградом, на Курській дузі. За мужність, проявлену у боях, нагороджений орденами Олександра Невського, Червоної зірки, Бойового Червоного прапора.

Ще й нині у ветеранському строю **Ніна Дмитрівна Петрик**, за бойовий характер я назвав її «залізна леді». Важкою їй тернистою видалася життєва дорога нашого ветерана: пережила голод 1932-33 років, вистояла у Другій світовій. До самого переможного Травня курсував її санітарний поїзд – від передової – в тил – і знову назад. Важко й порахувати, скільком воїнам врятувала життя сержант медичної служби зі своїми колегами. Ратні подвиги Ніни Петрик відзначені орденами «За мужність» і «Вітчизняної війни» та медалями «За бойові заслуги», «За визволення Варшави», «За перемогу над Німеччиною». Чесно і довго трудилася жінка в мирні дні, незважаючи на те, що посаду її – рентген-лаборанта – назвати не шкідливою язик не повертається. Міцного здоров'я Вам, дорогий наш ветеране!

Роман Васильович Білан. На його плечі лягли тягар війни і післявоєнна відбудова зруйнованої країни. В умовах воєнного часу вперше в історії колектив підприємства освоїв виробництво високоякісного броньового металу. Протягом війни підприємство дало країні 70 нових марок сталі, нових профілів прокату.

У листопаді цього року виповниться 80 років від дня організації в Лосинівці підпільної молодіжної організації, яку очолила Феня Мотильова. Про подвиг підпільників-лосинівчан розповів у своїй книзі «Вогонь запалюють від вогню» чернігівський письменник Віталій Левусь. Нагадаю читачеві, що у грудні цього року виповниться 95 років від дня народження Галини Петрівни Скрипки, відомого лосинівського педагога, учасника лосинівської підпільної організації.

Про галицьке підпілля повідав нам у своїх спогадах **Федір Колязін**, у минулому організатор підпільної роботи в Лосинівському районі.

Відомо мені і про окремих партизанів нашого краю. Так командир носівського партизанського руху Михайло Стратилат мав батька, авторитетного чоловіка, члена партії, учасника громадянської війни, який жив у Лосинівці. У роки окупації фашисти його розстріляли. Зустрів я спогад і про лосинівця **Андрія Андрійовича Багмута**. Він закінчив Лосинівську семирічку, був призваний в армію у 1940 році. Під час війни потрапив у полон. Зумів вирватися з нього. Був розвідником партизанського загону «Іскра». Брав участь у диверсійних операціях, мав бойові нагороди.

Зворушливий для мене й образ простої селянської жінки з Шатури **Устинії Іванівни Петренко**, яка у роки окупації, ризикуючи життям, переховувала єврейських дітей. У 1998 році їй присвоєно почесне звання «Праведниця миру».

Наш святий обов'язок – зберегти й увічнити все пов'язане з народним подвигом у війні. Гідно вшанувати пам'ять тих, хто поліг у боротьбі.

Хотілося б, щоб кожен, хто прийде до обеліска воїнам-визволителям, поніс звідси міцне відчуття того, що за свободу заплачено дорогою ціною.

Анатолій СТРИЛЕЦЬ,
селищний голова

Ветеранам війни

*Летять неблаганно роки за роками,
Все менше стає ветеранів війни...
З роками сильніше болять їхні рани-
Війни незгладимі пекучі сліди.
Ночами їм сняться воєнні дороги
І друзі, що в битвах у землю лягли...
Поразок полин і весна Перемоги,
Яку у кривавих боях здобули.*

*Піднімемо чари за мужність, за славу,
За Вас ветерани, Вітчизни сини!
За мирне небо, за рідну державу,
За ваше безсмертя, герої війни!
Ветерани війни, ветерани,
Не летіть у сиву даль журавлями...
Ветерани війни, Батьківщини сини -
Ви гордість і слава держави!*

*Не летіть у сиву даль,
Не приносьте печаль -
Будьте довше в строю,
Залишайтеся з нами.
Ветерани війни, ветерани,
Не летіть у сиву даль журавлями...
Григорій КАРАПУТА,
голова ради ветеранів сіл Сальне та Садове*

СИЛА МАТЕРИНСЬКОЇ ЛЮБОВІ, АБО ПОМИНАЛЬНІ КНИЖЕЧКИ ПАРАСКОВІЇ АНДРІЇВНИ ГАВРИШ

Пишу цей нарис, а перед очима моя рідна Вікторівська школа. Босоніге дитинство. Шкільні друзі. Свята, урочистості... Тоді директором школи був славнозвісний Петро Іванович Вошецький. Згадую його добрим теплим словом, бо саме завдяки його організаторському таланту, неабияким старанням ми, учні, мали змогу повноцінно навчатися і відпочивати. Вчилися цінувати дружбу, насолоджуватися прекрасним, розвивалися фізично. Думаю, всі колишні школярі, які пам'ятають Петра Івановича, приєднаються до моїх слів.

Давно вже немає нашого директора, та пам'ять про нього жива. І це зрозуміло. Людину, яка віддавала себе роботі, жила нею, робила справу чесно, з душею, отримувала насолоду від зробленого, не можна забути.

Пам'ятаю, ще у 70-ті роки уже минулого століття при школі було створено Музей Героя Радянського Союзу Павла Івановича Гавриша. Його засновником і був вищезгаданий Петро Іванович Вошецький. Пригадую, на навчальному закладі було встановлено меморіальну дошку Герою, а музей відвідав сам Олексій Федоров, колишній керівник партизанського руху на Чернігівщині. Стільки років пройшло з того часу. Школа вже давно перестала функціонувати. А той осередок патріотизму і нині стоїть у мене перед очима. А недавно дізнався, що погруддя Павла Івановича Гавриша вікторівці зберігають і нині. Жителі села навіть вулицю, що веде в село, на його честь назвали.

У моєму ж нарисі розповідь про родину Гавришів. Про берегиню роду — Парасковію Андріївну, її п'ятьох синів-соколів — Івана, Павла, Федора, Анастасія і Анатолія. А ще згадаю дві поминальні книжечки, що належали Парасковії Андріївні. У них сконцентровані всі надії і скорботи матері.

Про Івана Гавриша — батька сімейства, дізнаюся з книги «Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах. Чернігівська область. Книга четверта. Упорядник О.Б. Коваленко, Р.Ю.Подкур, О.В.Лисенко. — Чернігів: видавець Лозовий В.М., 2012). На стор. 242 читаю: Гавриш Іван Федорович - 1885 року народження. Українець, освіта початкова. Проживав у селі Вікторівка Лосинівського району. Одноосібник. Заарештований 22 лютого 1930 року. Постановою судової «трійки» ув'язнений на п'ять років. На час другого арешту — колгоспник. Заарештований 6 березня 1938 року. За участь у діяльності антирадянського куркульського угруповання. Розстріляний 29 квітня 1938 року у м. Чернігові. Реабілітований 30 серпня 1989 року.

Після такого вироку відразу обірвалися усі надії у Парасковії. Сім'ю згодом силоміць переселяють до села Велика Дорога, як сім'ю ворога народу. На тендітні плечі матері лягла тяжка чоловіча робота і безкінечні думи і турботи про дітей.

Жорстокий то був час — 30-ті рр. Розкуркулення передувало голоду 1933-го року. Селян виганяли з домівок. Їхнє майно забирали до колгоспів. Сотні тисяч родин втрачали усі засоби до існування, когось висилали в Сибір, когось ув'язнювали, когось розстрілювали й малих дітей відправляли до сиротинців. Діти відрікалися від батьків, щоб уникнути депортації чи виселення. У колгоспах почали практикувати на загальних зборах публічне зречення від родинних зв'язків із розкуркуленими.

У ті ж — 30-ті, люди вмирали від голоду й хвороб.

Це зараз ми вже знаємо, що масове фізичне винищення українських хліборобів штучним голодом було свідомим терористичним актом сталінської політичної системи проти мирних людей, проти українців як нації і, зокрема, проти селян як класу. Що внаслідок такої політики зник не тільки численний прошарок заможних і незалежних від держави селян-підприємців, але й цілі покоління землеробського населення. Що було підірвано соціальні основи нації, її традиції, духовну культуру та самобутність. Що головною метою організації штучного голоду був підірив соціальної бази опору українців проти комуністичної влади та забезпечення тотального контролю з боку держави за всіма верствами населення.

А тоді — людина весь час думала лише про те, де дістати їжу. «Пухла» від голоду. У неї наставала повна апатія. Її взагалі не цікавило, що відбувається навколо, що роблять з її будинком, майном, її рідними та нею самою. Спеціальні команди їздили і збирали з вулиць тіла людей, які померли з голоду. Одних забирали, а інші знову падали.

Як пощастило вижити Парасковії Андріївні і її п'ятьом синам у круговерті подій тих років, коли втрачали годувальника, — загадка. Хоча відповідь можна знайти у подальшій долі її дітей. Вона — у колективізмі родини. Діти трималися за матір, а мати — за дітей. Працювали з ранку до пізнього вечора, підтримували один одного як уміли. Один за одного стояли горою.

Старший — Іван, 1913 року народження, у 1934 році, рятуючись від голоду, виїхав до Росії, згодом забрав до себе братів — Павла та Федора. Брати взимку навчалися у професійній школі, а влітку працювали. Із матір'ю постійно тримали зв'язок. Надсилали гроші, своїми порадами, висловленими у листах, допомагали виховувати молодших Анастасія та Анатолія.

Поворотним у житті братів став рік — 1939-й. Саме тоді Іван, Федір та Павло були мобілізовані в армію.

Іван служив матросом на Чорноморському флоті. Федір під Ленінградом, потім потрапив на фінську війну. Повернувся з неї живим. Далі продовжував службу на Уралі. Павла направлено до Читинського вищого військово-інженерного училища. Двоє молодших — Анастасій і Анатолій — залишилися біля матері.

Саме тоді у поминальній книжці Парасковії Андріївни на сторінці «За здоров'я» вписані імена синів: Івана, Павла, Федора, Анастасія й Анатолія. Молила мати Бога, вимолюючи щастя і здоров'я дітям.

Не стигли оговтатися від голоду й репресій як приїшла інша біда — розпочалася Друга світова війна.

Війна піддавала суворому екзамемену всіх: слабких та кволих, витривалих та дужих. Одні перемагали обставини, з честю витримували ту перевірку на міцність, другі її не витримували, підпадали в рабську залежність до обставин. Перемагав той, хто вмів придушити в собі хитання, все дрібне і особисте, хто виявився міцний духом.

Коли ворог підійшов до Севастополя, матроса Івана Гавриша, і таких як він, зняли з кораблів, щоб зміцнити оборону міста. Він пропав безвісти у жовтні того ж 1941 року, коли точилися особливо важкі бої під Севастополем. Чорна хустинка печалі покрила тоді передчасно посивілу голову матері. В її церковній поминальній книжці на сторінці «за упокій» з'явилося ім'я — Іван.

Федір початок війни зустрів у Прибалтиці. Визволяв Литву, воював у Пруссії. Дійшов до Берліна.

Павло, закінчивши військово училище, став офіцером. Його призначили командиром роти. Бив во-

рога на Центральному, а потім на Білоруському фронтах. Визволяв Україну. Тоді і здійснив подвиг, за який одержав Зірку Героя. Як це сталося? Сапери батальйону, в якому був заступником командира батальйону П.І.Гавриш, одержали наказ наблизитись до Дніпра і готувати засоби для переправи. Робота вимагала великого напруження фізичних сил і винахідливості. Та й час підганяв. За добу прибудуть перші стрілкові підрозділи. Вони сходу повинні форсувати Дніпро.

Бійці робили плоті, ремонтували човни, якими постачали їх жителі найближчих сіл. Робота йшла зладжено й швидко — кожен розумів, яке важливе завдання доручено.

Коли перший підрозділ підійшов до річки, все було готово.

Разом з десантниками переправу здійснив і старший лейтенант Гавриш з саперами. Розумів, що плоті можуть потрапити під шквальний обстріл ворога. Тоді їм потрібен буде ремонт.

Так і трапилось. Десять на середині Дніпра пліт від близького вибуху сильно похитнуло, і всі, хто перебував на ньому, опинились у воді.

Пішов під воду й танковий кулемет. Офіцер-земляк Павло Гавриш, не вагаючись, пірнув і врятував таку необхідну для бою зброю, а потім допомагав бійцям вибратися з води.

А десантники продовжували шлях до правого берега і, досягнувши його, зав'язали бій.

Сапери на чолі з хоробрим офіцером підтримували десантників вогнем з автоматів.

Плацдарм було завойовано. Всі засоби, підготовлені саперами нашого земляка, були використані максимально.

У сорок третьому, після визволення рідного села, польовим військкоматом, в один день — 30 вересня 1943 року були мобілізовані Анастасій і Анатолій. В останньому листі, датованому 12 листопада 1943 р., Анатолій писав, що воює на території Білорусії. Він значиться зниклим безвісти з лютого 1944 р. Анастасій загинув у боях за Польщу поблизу м. Остроленськ. Відтоді в материнському поминальнику на сторінці «За упокій» з'явилося ще два імена.

Пропав безвісти...Довгі роки Парасковія Андріївна діставала зі схованки потерті на згинах, пожовклі аркушки і по складах читала: «Про-пав безвісти». Читала, плакала і сподівалася: а раптом відчиняться двері і зайдуть вони, її сини, — Іван, Анастасій і Анатолій. Веселі, красиві і молоді, якими запам'яталися на довгі роки. Чекала й надіялася, адже за цими сухими і казенними словами «пропав безвісти» була надія.

Федір додому повернувся у 1946 році. Закінчив Ніжинський сільськогосподарський технікум, який організувався по війні. Працював у системі «Сільенерго», що тоді базувалася поблизу станції Жуляни. Поселився у Вишневому, де почав будувати свій будинок. Він виховав чотирьох синів, яких назвав іменами своїх братів.

А майора Павла Івановича Гавриша війна наздогнала у 1968 р. Внаслідок фронтового поранення він помер, а матері довелося пережити свого четвертого сина.

У 1982 р. у віці 90 років Парасковія Андріївна Гавриш пішла з життя. Її із почестями поховали біля сина Павла на Байковому кладовищі.

Микола БОРЩ

P.S. Поминальні книжечки Парасковії Андріївни Гавриш і нині зберігаються у Національному музеї історії України у Другій світовій війні.

ПРО ВІЙСЬКОВІ НАВЧАННЯ РЕЗЕРВІСТІВ

— Чого тут можуть навчити людину, якій до пенсії рукою подати? — заговорила в мені іронія, коли наша група резервістів під керівництвом селищного голови Анатолія Стрільця ступила на територію дитячого санаторію «Пролісок», що знаходиться за 2 км від Малої Кошелівки. Тут з 12 по 26 травня і повинні були пройти польові збори територіальної оборони.

Мій стан песиміста розвіявся одразу ж, коли одержав військову форму. Після її примірки поглянув у дзеркало і завмер від подиву — на мене дивився невідомий мені чоловік, зосереджений і з допитливими очима.

— Бравий солдат Швейк, — хтось за моєю спиною встиг узагальнити мій образ у військовій формі. У цьому жарті я відчув долю істини. Мої думки в той же час запрацювали і, ще не знаючи програми нашого перебування тут, заголовок для свого допису я вже зметкивав — пригоди бравого солдата Борща.

Тож, одразу до справи. Військової, зрозуміло.

Я вже встиг повідомити читачеві про збори територіальної оборони. Про військовий термін — територіальна оборона — розкажу детальніше. З'явився він у військовій лексиці недавно. І на це існували ряд причин. Про дві з них детальніше. Перша. Нашій державі не дає спокою північний сусід. Загроза втручання з його сторони триває. Тому, як говорить народна мудрість, порох потрібно завжди тримати сухим. По-друге, державі потрібні підготовлені захисники. З навичками володіння зброєю, умінням організувати оборону від ворога на місцевому рівні. Тобто, навченими правильно захищатися. У даному випадку цьому і була підпорядкована програма навчання.

Як говорить інший, не менш важливий вислів для даного моменту, — кожен повинен знати своє місце в строю. З початку навчань резервістів, а їх цього разу було 326 чоловік, були сформовані роти, взводи, відділення. Ми стали 163 окремим батальйоном територіальної оборони 119 —ої окремої бригади територіальної оборони. Військовий номер — 7329. Позивний радіозв'язку — «Громада». Командир батальйону — Володимир Миколайович Жук.

На нас чекали створені місця: розвідувальна підготовка і військова топографія, вогнева і тактична підготовка, спеціальні заняття з медицини.

За підготовку резервістів ретельно взялися спеціалісти з військової справи — інструктори. З кожним з них я встиг переговорити окремо і зробив висновки — це справжні аси своєї справи, досвідчені ветерани АТО і патріоти України. А раз так, то не омину нагоди хоча б окремими штрихами окреслити їх сферу діяльності. Інструктори Богдан Гула, В'ячеслав Глиняний, Олександр Максимець навчали нас тактики ведення бою. Про боротьбу з диверсійними групами і незаконними формуваннями розповідав майор Олексій Абдурахманов. Про охорону і захист кордонів вів мову офіцер-танкіст Микола Мигденко. Секретами будівництва поста спостереження ділився лейтенант Фелікс Козінський. Про надання першої медичної допомоги пораненому в бою говорила і практично демонструвала Наташа Нос. Добре попрацювали з нами хлопці з ГО «Центурія» (керівник Євген Руденко) та координаційної ради ветеранів АТО-ООС при Чернігівській ОДА (кер. Володимир МIRONENKO).

А тепер про бравого солдата Борща. Почну зда лека. У моїй автобіографії відсутня інформація про службу в армії. Як сказав з цієї нагоди мій хороший товариш: після закінчення педагогічного вузу він пе-

реховувався від армії по селах. Ця думка не точна, бо я не переховувався, а працював учителем і, правду кажучи, не мав цілі йти на службу. У 1992 році мене викликали у військомат для проходження останньої комісії, де і вручили військовий квиток. До 12 квітня цього року, правди ніде діти, я забув про його існування. І тільки повістка змусила мене згадати, що такий повинен бути. Я активно включився в його пошук, залучивши до цього й дружину. Перерили разом всі наявні папірці і таки відшукали. Це була моя перша радість, з якою вважаю за потрібне поділитися з читачем. Ще про сентиментальний момент — на першій сторінці відшуканого квитка клеїте моє фото ще шкільних років. Ось так, через сорок років, я зустрівся зі своєю молодістю. Вона переконливо доводила, що була щасливою і сповненою максималізму. Мрій і планів.

Та до головного. Враження від побаченого і почутого під час військових зборів зашкалюють. Виривають через край. По вінця. Хочу підкріпити їх важливими деталями, які дадуть можливість читачеві глибше зрозуміти події, що відбувалися. Тому одразу ж на передову позицію оповідача...

Почну з урочистої церемонії, коли одержав свій автомат Калашников (мій номер 196538) і склав присягу на вірність українському народу. Усе неумотиване у моїх суспільно-політичних переконаннях тоді покинуло мене. Поняття Україна і я стали нероздільні. Єдині. Я поклявся захищати державу і, переконаний, виконаю свій обов'язок без вагань.

Наше життя в санаторії було наближене до армійського. Його специфіку розкриває анекдот, який розказав мені знайомий резервіст: пункт 1. Солдате, пам'ятай — командир завжди правий. Пункт 2. Якщо командир не правий, то читай пункт 1. Ось так — ні більше ні менше. Я прийняв цей закон армійського життя як аксіому і був вірний йому до кінця навчання. Хоча, обмовлюся, були і курйози. Як же без них?!

У тирі я гатив з автомата по нерухомих мішенях. Там же знайомився з сучасними мінами, які застосовує ворог, а потім шпурляв «лимонки» в ціль. Серце калатало від хвилювання. Та воно проходило. І наставляла впевненість у власних силах.

Я розбирав і складав свою зброю. Зумів навіть розібрати пістолет ТТ, що надав у моє розпорядження молодий офіцер із села Чистий Колодязь. Оскільки він порушив інструкцію, давши мені власну зброю, його прізвища не назву. Але вдячний йому за таку послугу.

Я разом з іншими обслідував корчі і кущі певних ділянок лісу у пошуках умовних диверсантів. Тягнув за собою умовного пораненого, шукаючи заглиблення в землі, бо саме там мав бути бажаний порятунок. Учився ходити у «двійках» і «трійках», опановуючи

тактику бою. Брав участь у штурмі приміщення, яке займав умовний ворог. Ніс чергування по роті.

Охороняв адміністративне приміщення в Ніжині, а потім в бронезилеті і касці стояв на блок-посту. Вінцем моїх старань стала Подяка, яку одержав на День резервіста від командира батальйону.

І ось я вдома. У вечірній час, коли все навкіль завмирає, дослухаюся до тиші (її теж я навчився слухати), подумки складаю рядки свого допису і радію, що враження не полишають мене.

Я умію захоплюватися людьми. А особливо тими, хто насправді такого захоплення заслуговує. Тому згадую нашого ротного, офіцера і декана ніжинського вузу Василя Кулика. Цей чоловік випромінював стільки простоти, розуму і відповідальності, що кожен міг би йому позаздрити по-доброму. Інструктора Богдана Гулу, який вертів-крутив своїм автоматом, як циган місяцем. І це справді був талант великого артиста військового мистецтва. Я кожен день жав руку інструктору Саші Глиняному, він чомусь нагадував мені мого двоюрідного брата Володю Дерев'янка, колишнього военрука галицької школи. На жаль, відійшовшого у вічність, але живого в моєму серці. Такий же хвацький, такий же рішучий, справжній козак-відчайдух. Це він, Саша Глиняний, виконуючи роль терориста, разом з Сашею Максимцем та іншими влаштували біля адмінбудинку Ніжинської РДА такий спектакль з диверсії, що небу було жарко. Не забуваю і зосередженого на справі офіцера Юрія Ісаєнка, який уважно спостерігав за «новобранцями» і в разі потреби надавав необхідну допомогу. Такий ніколи не залишить поля бою, з таким в розвідку ходили за щастя. Сашу Максимця, який був одним із тих, хто у 2014 році став грудьми проти тирана-нелюда на Майдані Незалежності, отримав поранення, але зумів піднятися і продовжити боротьбу. У свій час він пройшов воєнний вишкіл під

керівництвом американських військових спеціалістів. На заняттях же на блок-посту влаштував нам такі нестандартні ситуації, які могли б стати окрасою не одного воєнного детективу. Майора диверсійної справи Олексія Абдурахманова. На моє запитання, що саме головне для розвідника, він відповів без прикрас — не обгадитися. Тобто, не втратити репутацію. Він мав аж 64 виходи в тил ворога. Стояв горою з кожного свого бійця. Демонстрував винахідливість і кмітливість. Його диверсійна група добувала для командування вкрай важливу інформацію. Це справжня воєнна біографія справжнього Героя України!

Про Наташу Нос теж мій спогад. Спокійна, урівноважена, вона ніби оживала, наповнювалася енергією і вправністю, коли демонструвала практичні вправи. Дивився на неї і запитував себе: навіщо нам ця війна? Кому вона потрібна? Невже ось цій чарівній жінці? Я хотів знайти відповіді на свої запитання і не знаходив. Памятаю: у той час небо було у хмаринках, лісові духмяні аромати потоками заповнювали легені. Конвалії дарували свою білосніжну красу, цвіли ялини... І зовсім не хотілося думати, що на Україні триває війна, рветься снаряди, міни, обриваються людські життя. Що хтось на полі бою чекає на ось таких, як Наташа Нос, конче потребує їхньої допомоги, підтримки.

Однак ще дещо про себе! Проходив я наряд і на кухні. Чистив цибулю, різав кубиками картоплю, прибирав, мив підлогу.

Чергував і на КПП (контрольно-пропускному пункті). Тут же і ранок зустрічав. Памятаю: так тихо було навкруги. Хіба що пташка якась прокинеться, обізветься непевним голосом. Бачив, як дримав ліс. А згодом з блідим сьайвом неба почало щось діятися. Погода ринуло ясне проміння.

ЛОСИНІВСЬКОЇ ГРОМАДИ

Тоді подумав: а раптом там, на сході України, ось так, як і я, бійці в секретах, засадах, патрулях, КПП, блок-постах теж зустрічають ранок нового дня. Побажаймо ж їм, друзі, удачі. Хай повертаються у сім'ї живими і переможцями.

Окреме слово про селищного голову, а за сумісництвом старшину Анатолія Стрілець. Для нас усіх він одразу ж став турботливим батьком. Коли прибули до місця призначення, негайно взявся за облаштування побуту. У нашому помешканні з'явилися вода, світло. Ми були нагодовані й напоєні. Не заборонялося і сто грам, т.з. «наркомівських». Але не тільки за це ми поважали нашого старшину. Коли нагадала про себе інфекційна хвороба, у нас одразу ж з'явилися необхідні ліки. За наказом Анатолія Олексійовича їх було негайно доставлено з Лосинівки. А користувалися ними не тільки ми, а й багато офіцерів батальйону. Не зайве згадати і цілюще варення зі смородини, яке приготувала дружина Анатолія Олексійовича – Наталія Іванівна. Не одного нашого бійця допомогло воно поставити на ноги.

А тепер хай говорять хлопці-резервісти.

Анатолій Стрілець, селищний голова, старшина запасу. На військові збори було призвано 20 резервістів Лосинівської громади. Це люди різних вікових категорій – від юнаків до людей старших поколінь. З гордістю називаю Владислава Могильного, який пройшов війну на сході України. Він виявив бажання взяти участь у зборах, його військовий досвід знадобився і нам. У нашій команді резервістів були також колишні воїни АТО Сергій Постол та Сергій Кононенко. На посади командирів взводів і відділень були призначені Олександр Талалаївський, Григорій Яременко, Олексій Андрусенко, Олексій Андрієць. Продовольчу службу очолив галичанин Віктор Дерев'яно. Командиром четвертої роти став офіцер і доцент ніжинського вузу Василь Кулик. Я особисто знав його батька, який працював у с.Пустотине (Носівський район) ветеринарним лікарем.

Усіх наших хлопців називати не буду. Але хай пам'ятають – я пишаюся ними. Вони молодці. Прошли сумлінно курс навчання. Здобули військові знання, які закріпили на практиці.

Мене, як голову громади, цікавить питання захисту в разі необхідності території громади. Закон про територіальну оборону ще не прийнято. Є лише концепція. Але вона не дає відповіді на мої запитання.

Маю і радісну новину: від командира батальйону Володимира Жука почув: лосинівці на військових зборах були найкращими. Як підтвердження сказаного нагорода – Подяка за забезпечення якісного виконання покладених завдань у навчаннях батальйону територіальної оборони та високу громадську

свідомість від голови Ніжинської РДА Григорія Ковтуна.

Василь Кулик, офіцер, командир 4 роти. Для чого потрібна територіальна оборона? Щоб люди, які ще не брали до рук зброї, здобули необхідні навички військової справи. Головний обов'язок очільника громади – в разі необхідності забезпечити якомога більшою кількістю навчених і обізнаних у військовій справі людей для захисту органів державної влади та стратегічно важливих об'єктів району. По можливості він повинен також залучити певну кількість людей для захисту органів влади на місцях. Мова йде про патрулювання, чергування, створення блок-постів, спостережних пунктів.

Про лосинівських резервістів у мене позитивні відгуки – показали себе на заняттях якнайкраще. Заслугує добрих слів і старшина Анатолій Стрілець. Відмінний організатор. Знає армійське життя. Цінує порядок. Ретельний. Любить жарт. У житті це важливо. Адже жартівливе слово після напружених занять допомагає розслабитися, розважитися.

Григорій Яременко, офіцер запасу, командир 1 стрілецької роти. Дуже великий відсоток людей, які тут вперше. Дуже багато молодих людей до 30 років. Треба, щоб подібні збори проводилися частіше. Щоб залучалися до участі в них адекватні люди. А ще молоді, яка не проходила строкової служби.

Володимир Сукач, учасник військових зборів. У 90-х я проходив службу у національній гвардії України. Вважаю, що це була яскрава сторінка у моїй біографії. Все, що показали військові тут, на зборах, для мене не нове. Але цікаво й повторити давно набуте. Дещо у вишколі мені не сподобалося. В очі падала паперова тяганина. У перший день заїзду зіткнулися з побутовими незручностями. Обговорив проблеми з Анатолієм Олексійовичем. На ранок другого дня наші резервісти вже мали все необхідне для нормального життя.

На зборах я зустрів своїх давніх друзів – колишніх воїнів АТО. Був час, коли лосинівські волонтери возили в зону бойових дій все необхідне для наших хлопців. Серед волонтерів був і я. Там і здружився з Сашею Максимцем, Наташею Нос.

Важливо й те, що тут ми познайомилися з новими людьми. Краще стали знати один одного.

Анатолій Литовченко, учасник військових зборів.

В армії я не служив. Тому не шкодую, що потрапив на воєнні збори. Тут одержав навички поводження зі зброєю. Особливо запам'яталися навчання з тактики ведення бойових дій.

Я ще школярем відпочивав у цьому санаторії. І зараз поселився у тій самій кімнаті, де жив раніше. Якийсь фатум...

Одержавши певні військові навички, я зрозумів, що солдат сам по собі нічого не вартий. Перемагає міцний колектив, який об'єднаний спільними цілями.

Олексій Назаренко, учасник військових зборів. Я колишній прикордонник. Проходив службу на самих віддалених рубежах колишнього СРСР, де стрімкі потоки рік і одне каміння. Тому заняття з охорони кордонів сприйняв з цікавістю. Пригадав пережите, побачене. Друзі по службі теж не забуваються. Заняття будувалися на умовностях, в реальному житті все набагато складніше.

Владислав Могильний, учасник військових зборів. Три роки я служив за контрактом у мотопіхотній бригаді. Довелося брати участь у бойових діях в зоні АТО. Наука виживання, яку перед цим отримав, знадобилася. Був перший бій, перший досвід. Але про це краще не говорити... В «Проліску» мені сподобалися заняття з тактичної медицини. Вони передбачали надання допомоги в умовах бойових дій. Думаю, що навички, здобуті резервістами, можуть знадобитися не тільки в умовах бою, а і в повсякденному житті. Скільки всіляких трагічних випадків відбувається.

Микола БОРЩ

Здоров'я наших дітей – в надійних руках

Здоров'я дитини – це цінність, яка не вимірюється будь-якими умовностями та є тією категорією, важливіше якої не може бути в системі загальних цінностей життя людини взагалі.

В день професійного свята зі словами вдячності і поваги слід відзначити важливу роль медичної сестри Лосинівського закладу дошкільної освіти «Сонечко», робота якої має неocenенне значення для збереження здоров'я кожної дитини.

Андрієць Світлана Миколаївна розпочала свою професійну діяльність в нашому закладі в травні 1995 року. Молода, енергійна, впевнена в своїх знаннях, вона влилася в колектив та з перших днів своєї діяльності заволоділа повагою колег, на яку і сьогодні, безперечно, заслуговує.

Світлана Миколаївна завжди відрізняється особливою порядністю, спокійним виваженням характером, сповненим оптимізмом, добра та вмінням бути прикладом для своїх колег.

Приходячи до групи, кожного ранку наша медсестра вміє порадувати своєю невичерпною позитивною енергією, щирою, сповненою доброзичливого ставлення посмішкою як до діток, так і до вихователів. Заряд гарного настрою, теплих емоцій, влучно підібраних потрібних фраз та відповідальне ставлення до здоров'я кожної дитини – це основна направленість роботи медсестри в нашому закладі.

Щодня медсестра стежить за здоров'ям дітей. Адже найголовніше – це профілактика захворювань, вчасне їх виявлення і попередження. З цією метою в медкабінеті створені всі умови – наявний повний комплект медичного устаткування, згідно з санітарними нормами і правилами змісту дошкільних закладів.

Світлана Андрієць оглядає дітей під час приходу в дитсадок і, у разі потреби, проводить профілактику хвороби: дитина з ознаками захворювання, наприклад застуда, ізолюється, а батьків ми повідомляємо про погіршення здоров'я малюка.

Коло обов'язків медпрацівника нашого закладу дуже велике, поряд з адміністрацією вона несе відповідальність за здоров'я, фізичний розвиток дітей, проведення лікувально-профілактичних заходів, дотримання санітарно-гігієнічних норм, режиму дня і якості харчування, яке повинне бути збалансованим і повноцінним. Питання організації харчування дітей у ЗДО було і залишається одним з актуальних. Режим харчування, збалансованість раціону є основними умовами для підвищення захисту дитячого організму до захворювань, нормального росту та розвитку дітей, які відбуваються в закладі. Світлана Миколаївна дуже відповідально ставиться до складання меню, враховує сумісність білків, жирів, вуглеводів, мінеральних речовин, вітамінів, адже якість харчування тісно пов'язана з роботою імунітету та міцним здоров'ям дитини.

В умовах нелегких випробувань сучасного життя робота медичних працівників стає все більш складною, а інколи – навіть небезпечною. Робота медичного працівника здійснюється в ризикованих умовах, коли кожної миті є небезпека для особистого здоров'я після контакту з хворими, що викликає ще більшу повагу до цих людей. Складна ситуація за ці роки з пандемією відобразилася на психологічній атмосфері роботи закладу, але завдяки зусиллям нашої медсестри більшість випробувань були успішно пройдені.

День медика – свято загальне, присвячене всім працівникам сфери медицини, його відзначають буквально всі, хто так чи інакше пов'язаний з турботою про здоров'я. Це служіння людям, в ім'я і на благо всього людства. Медична сестра дитячого закладу охороняє найбільш цінності, даровані людям – здоров'я та життя.

Бажаємо невичерпності сил і завзяття, творчої наснаги у вашій важливій праці. Нехай щастям і любов'ю наповнюється кожен день вашого життя, а праця на благо приносить задоволення і радість.

Зі святом! Щастя вам і добра!

КОЛЕКТИВ ЛОСИНІВСЬКОГО ЗДО «СОНЕЧКО»

Майстрині нашої громади

Всесвітній день вишиванки – свято, що не прив'язане до жодного державного чи релігійного. Воно покликане зберегти споконвічні народні традиції створення та носіння етнічного вишитого одягу. Вишиванка з давніх давен є основним елементом українського національного одягу. Вишиті візерунками сорочки – відображення цінностей, традицій, культури та історії.

Лосинівська громада славиться талановитими майстрами. Майже в кожному селі нашої громади є майстрині-вишивальниці. Вишиваючи візерунки на сорочках, рушниках, подушках та інших предметах народного побуту, вишивальниці вкладають в них свою душу, настрій, надії, сподівання. Наша вишивка сягає глибокої давнини, де понад усе цінувалися в людині врода, вірність і любов. Хочеться, щоб і ми не розминалися з ними.

Сьогодні мова піде про майстриню з села Галиця – Хімич Ніну Миколаївну.

Ніна Миколаївна – талановита вишивальниця та

рукодільниця. Вона народилася 16 вересня 1947 р і є корінною жителькою нашої громади.

З Чернігівської землі, ще з дитинства увібрала енергію, силу й оптимізм, який і досі зберегла. Вишивка стала її життям, її диханням. Ніна Миколаївна оволоділа багатьма видами вишивання, серед яких перевагу надає рідним Чернігівським рушникам.

Про Ніну Хімич розповідати легко. А легко тому, що не зважаючи на вік, вона залишається простою і над-

звичайно чарівною жінкою, цікавим співрозмовником. Захоплювалась вишиванням ще

з дитинства. Почала вишивати у початкових класах зі своєю одноліткою Ніною Влосенко.

Кількість неперевершених рушників, які створили золоті руки Ніни Хімич не перелічити. В будинку можна побачити багато красивих і загадкових речей, які вона створювала протягом свого життя. Її називають «Великою майстринею народної вишиванки». Нині вже внуки та правнуки перейняли подвижницьку працю своєї бабусі. Майстриню знають не тільки в селі, а й за межами. Виставки вишивальниць побували і в Галицькій сільській бібліотеці, де кожен відвідувач мав змогу насолодитися яскравими барвами вишивання. Її творчість ось уже по-

над 70 років зачаровує людей своєю вишуканістю, красою. Ніна Миколаївна не тільки неперевершена рукодільниця, а й гарна господиня, яка працювала на фермі дояркою понад 30 років. Працювала і думала про свої вишивки. Вишиті рушники, сорочки, скатертини, наволочки, килими – в усьому відбивається внутрішня краса й мудрість цієї незвичайної жінки. За словами рукодільниці, її рушники по всьому світі – в різних містах і селах, які вона пороздавала дітям і рідним. Вироби Ніни

над 70 років зачаровує людей своєю вишуканістю, красою. Ніна Миколаївна не тільки неперевершена рукодільниця, а й гарна господиня, яка працювала на фермі дояркою понад 30 років. Працювала і думала про свої вишивки.

Вишиті рушники, сорочки, скатертини, наволочки, килими – в усьому відбивається внутрішня краса й мудрість цієї незвичайної жінки. За словами рукодільниці, її рушники по всьому світі – в різних містах і селах, які вона пороздавала дітям і рідним. Вироби Ніни

Хімич створені в основному з різних тканин та простих, вишивальних ниток. Зараз їй 74 роки. Та руки Ніни Миколаївни не зупиняться ні на мить.

Вишивання завжди були нашим символом, нашою гордістю, так говорить Ніна Хімич.

Нехай Вам здоров'я, шановна Ніно Миколаївно, а кожен день додає Вам життєвих сил та наснаги для створення нових вишиванок.

Яна ПУХОВЕЦЬ,
бібліотекар сільської бібліотеки с.Галиця

Потяг мчить південно-західною колією Ніжин – Прилуки. Затамували погляд пасажирів. Їм здається, що вагони зупинилися. Вдалині височіє обеліск. Люди здогадуються: на його гранях – слова про війну, перемогу... Братська могила... А чиї імена на уквітчаних плитах? Тут лежать воїни 1-ої Чехословацької бригади, що полягли під українським селом. Вічний спокій у чужій стороні знайшли Вінгалц Егон, Геллер Лео, Павлус Фердинанд, Пуніш Кароль... Всіх їх 54.

Перенесемося у той жакливий осінній день 1943 року. Над ешеленом, що зупинився на станції Яхнівська, завис фашистський літак. Викидають полум'я стовпи зеніток. Попід нарисом залягли бійці у формі чехословацького з'єднання. Ведуть вогонь. Перев'язують поранених під залізничним мостом....

Підходиш до вікна і чуєш, як швидко забилося сер-

До Міжнародного дня музеїв

це. Та сама залізниця! Той самий міст! Тільки кризь його проліт видно не вогняну заграву, а безкінечне смарагдове поле озимини.

Заходиш до музею. Повертаєшся до стендів, але в музеї себе не відчуваш. Реальне переплітається з історією. Літери на папері та світлина починають промовляти. Хочеться, щоб їх почув увесь світ!

Вагони палали 12-14 жовтня 1943 року. Загиблих воїнів поховали дбайливі руки українських людей. А уже повоєнного часу над їхніми могилами звели обеліск.

Історія для людей – жива. Виблискує зігріта сонцем чеканка барельєфів: Волга, Десна, Дніпро. Саме через ці ріки пролягав шлях у безсмертя ешелону №18605. З болем у серці складав рапорт про трагедію під Яхнівкою командир бригади Людвік Свобода. Про що думав тоді генерал, що згадував? Непевно, Вороніж та Соколово, де кров і слава освятили знамена його Вітчизни? Про Дніпро і Київ, про позначений на карті Дукельський перевал?

Сивочолий генерал, президент республіки, бував потім у мирні дні на Яхнівській землі. Вітер пестив його волосся, а перед очима воїна немов шикувалися бойові друзі: чехи, словаки, українці, росіяни, вірмени, латиші...

Про всі ці події нині розкажуть документи, які зберігаються у музеї Українсько-Чесько-Словацької дружби. Їх ми вивчаємо разом з учнями Світанківського закладу освіти на уроках історії та під час позакласної роботи. Гості із Словащини та Чехії щороку 14 жовтня та 9 травня приїждять віддати шану своїм землякам та схилити голови біля підніжжя ще одного пам'ятника на кургані Слави, що височіє у центрі села поблизу школи. Закордонні гості зустрічаються із місцевими жителями, школярами та працівниками музею аби подякувати за належний догляд та пам'ять, що зберігається у кожній оселі Світанку.

Юлія ДАШКО,
учитель Світанківського ЗЗСО

«Подорож Європою»

Україна!.. Вільна, незалежна моя рідна країна, яка стоїть поряд з іншими високорозвиненими державами Європи. Ми, українці, доводимо всьому світові, що і ми – європейці. І я пишаюся тим, що моя землячка Катерина Павленко з гуртом Go_A посіла 5 місце на Євробаченні.

То ж трохи історії. День Європи – свято, що відзначається 5 травня Радою Європи та 9 травня Європейським Союзом, а також офіційно в Україні щорічно у третю суботу травня з 2003 року. За матеріалами сайту Wikipedia, перше визнання Дня Європи відбулось у Раді Європи в 1964 році: Європейський Союз, разом з єдиною валютою (євро), прапором і гімном, є символом ЄС як політичної сили.

Святкують цей день у більшості держав – членів Європейського союзу і сусідніх країн, таких як Грузія, Молдова, Туреччина, Україна. Через політичний характер свята, у цей день проводять освітні заходи

про Європейський Союз або виступають на підтримку європейської інтеграції.

Свято було встановлено в Україні «...враховуючи стратегічний курс України на європейську інтеграцію...» згідно з Указом Президента України «Про День Європи» від 19 квітня 2003 р. № 339/2003.

День Європи – це день спільних цінностей, спільної історії всіх націй континенту.

З метою поглиблення знань учнів про Європу, формування європейського світогляду, сприяння поширенню знань про Європейський Союз у Лосинівській ЗОШ І – ІІІ ступенів були проведені заходи до Дня Європи в Україні. Зокрема, віртуальна екскурсія «Подорожуймо Європою», виховні години «Що означає бути європейцем?». Здобувачі освіти набули знань про історію створення Євросоюзу, познайомились із його символікою. Але найцікавішою була вело-

прогулянка – мандрівка «Галопом по Європі». Адже їзда на велосипеді допомагає стати витривалим, терплячим, швидким, енергійним, розвиває здатність орієнтуватися в просторі, утримувати рівновагу, проявляти спритність і винахідливість.

Подорож в уяву Європу вдалася. У всіх, без винятку...Кожен учень отримав задоволення, а разом з тим – і практичні навички із правил вуличного руху. Із жартами, піднесеним настроєм, позитивними емоціями повернулися всі з «подорожі Європою».

Марія ПОПОВИЧ,
учениця Лосинівської ЗОШ І – ІІІ ступенів

ДЯКУЮ ДОЛІ ЗА СВОЇХ БАТЬКІВ

(Спогади Людмили Михайлівни Дигал про батька – хірурга Михайла Івановича Карпенка та матір – Лідію МIRONІВНУ)

Коли заговорив з Людмилою Михайлівною Дигал про її батька – колишнього хірурга лосинівської лікарні Михайла Івановича Карпенка, на її очах з'явилися сльози. Вони час від часу супроводжували розповідь жінки, а я співчутливо дивився на неї, намагаючись чітко фіксувати в пам'яті всі нюанси розповіді. Настрій нашої розмови сама природа формувала. Вона, мабуть, здогадувалася, що ця зустріч мала відбутися, що спогади дочки про батька будуть і приємними, і сумливими, тому подарувала вишневий цвіт і різкий холодний вітер. Було прикро спостерігати за цим контрастом. А ще більше, сприймати його. Але не він оволодівав моїми думками. Образ хірурга Карпенка поступово входив у мою свідомість, став поступово оволодівати мною. Я раптом побачив його у турботах про здоров'я людей. У сімейному колі. Під час відпочинку і захоплення. Кожне слово, емоція дочки допомагали мені вимальовувати повноцінний портрет цієї унікальної людини.

– Мій батько, – дивлячись на цвіт вишні, починає розповідь Людмила Михайлівна, – народився в селі Гармашина Лосинівського району у передвоєнні роки. Сім'я була селянською, а отже, бідною. Великих статків не мала. Заробляли на прожиття важкою працею. А зароблене тратилося на сім'ю та господарство. Дітей у родині було трійко. Михайло Іванович, мій батько, був старшим. За ним – Іван, потім сестра Галю. Доля Івана склалася так, як і багатьох його сільських ровесників. Ходив у школу, працював у колгоспі шофером. Галю, коли звелася на ноги, доля занесла в Бровари, там мала сім'ю, там і похована.

Михайло Іванович закінчив Лосинівську школу, а потім доля занесла його в Казахстан. Там був на заробітках разом з односельцем Михайлом Кіндратовичем Ременюком. Мав ціль заробити грошей, щоб заплатити за налог, яким обкладала влада матір. Батько з війни не прийшов. Хтось же мав це зробити?! Заробив. Приїхав, заплатив і знову на заробітки. Не міг він сидіти на місці без діла. Сімейні клопоти ще з дитинства стали і його. Любив і поважав над усе свою матір. Намагався їй в усьому допомагати. А тому мусив старатися.

Новим періодом життя батька стало навчання в Київському медичному інституті. Не берусь пояснити, як він зумів стати студентом. Адже, погодьтеся, не кожен туди міг вступити. І знання потрібні були, і покликання. Врешті-решт, бажання. Можливо, і вдача. Та батько упорався. Під час навчання проходив практику у Лосинівській лікарні. Тут і познайомився з моєю майбутньою мамою – Лідією МIRONІВНОЮ. Мама, закінчивши Борзнянську фельдшерську школу, працювала тоді медсестрою. З тих пір вони були разом.

На початку 60-х батько закінчив навчання і повернувся працювати у Лосинівську лікарню. Тоді цією установою керував Степан Гурійович Верьовка. За фахом батько був педіатром. Але його увесь час вабила хірургія. Прийшлося переучуватися. Це було не легко, але виявилось йому під силу.

Батько мав друзів. Він був у хороших відносинах з Степаном Верьовкою. Пригадую смішну історію. Якось мама поглянула у вікно і сказала: «Діти, до нас іде гість. Будьте ввічливими і слухняними». Хто ж той гість? Виявляється, Степан Гурійович. Я тоді ходила в дитсадок. Що з мене взяти? Коли гість зайшов у кімнату, я і випалила: «Панкотський прийшов!». Так сказала, бо гість мав пишні вуса. Сподіююся, тоді усі присутні з мого дитячого несповідома жарту. Навіть пізніше здогадувався його. Степан Гурійович очолював Лосинівську лікарню і часто заходив до нас. Мав довгі розмови з батьком. І все про медичні справи. Дружив батько і з його сином – Віктором Степановичем. На той час він працював у київській лікарні і часто навідувався в Лосинівку, а особливо – влітку. У нього було троє дітей. Ми спільно відпочивали, подорожували.

Батько, – продовжує далі спогади Людмила Михайлівна, – увесь час був у роботі. Якось по сусідству з нами поселилася нова сім'я. У сусідів-господарів склалося враження, що моя мама не має чоловіка, бо його на подвір'ї ніколи не видно. Згодом їм пояснили суть справи.

Для мені і моєї меншої сестри Ольги було звичайною справою – відсутність вдома батька. Розуміли – він лікує людей. Від мами дізнавалися, що, бувало, по п'ять операцій на день робив.

Одного разу в Лосинівці гостювала дівчина. Вона мала проблему зі здоров'ям. Хвороба вимагала негайного хірургічного втручання. Та ось

біда... Як виявилось пізніше, операції не наважувалися – робити навіть київські хірурги. Пояснювали це складністю і великим ризиком. А батько взявся. Операція пройшла успішно і дівчина, їй тоді виповнилося шістнадцять років, одужала і повернулася до життя.

Мене і досі вражає батькова працездатність. Він ніколи не зупинявся на досягнутому. Постійно самовдосконалювався. Ретельно вивчав спеціальну літературу, відвідував курси підвищення кваліфікації. Де б вони не проходили. Пам'ятний мені й такий епізод. Якось Віктор Степанович Верьовка запросив батька в Київ на операцію. І тільки для того, щоб він зі сторони спостерігав за її перебігом. Таке запрошення батько прийняв з великим задоволенням, бо операцію робив якийсь світило медицини. Поїхав і був щасливий від того. Говорив, що навіть переночував у кабінеті Віктора Степановича.

У нас вдома тільки про медицину й було розмов. І це тому, що батьки жили роботою. Мама на той час вже стала надійним помічником батька. Ще пам'ятаю: всі наші кімнати були заповнені медичним духом, а особливо – йодом.

Пригадую, коли навчалася у вузі, я закінчувала Ніжинський педінститут, на першому курсі був предмет «Медицина». Коли батько про це довідався, екзаменував мене сам. Ви бачили б, який він був щасливий, коли я екзамен склала на «п'ятірку».

Горе у нашу оселю прийшло несподівано. У розквіті сил батька прикувала до ліжка важка недуга. Його паралізувало. Він лежав вдома, періодично – в лікарні. Пам'ятаю, провідати його приходило багато друзів, лікарів. Одного запам'ятала найбільше – молодого хірурга Богдана Богдановича Серденка. Він тільки-но почав працювати в Лосинівській лікарні і постійно звертався до батька за консультаціями. Іноді навіть жартував: перенесемо ваше ліжко, Михайле Івановичу, в хірургію, тоді з операціями не буде проблем.

Не відходив від батькового ліжка і його брат Іван. Після важкої хліборобської праці він щовечора вирушав в лікарню, щоб бути поряд з братом. А вранці знову повертався на роботу.

Розповім і про батькове захоплення – шахи. Батько без них не мислив життя. У Лосинівському будинку культури тоді часто проходили змагання з шахів. Батько був серед переможців. Про це говорять грамоти, якими нагороджували його. У Лосинівці подібне захоплення мали багато мешканців. Постійними нашими гостями були шахісти – тодішній голова Лосинівського виконкому Михайло Степанович Кравець, учителі лосинівської школи. Скажу більше, у важку годину для нашої сім'ї вони не забували про нас, про наші клопоти і проблеми. Чим могли допомагали. Пригадую, коли батько лежав у лікарні, друзі допомагали йому розробляти руку і ногу, а під час Олімпіади 80-го року вони поставили у палаті, де лежав Михайло Іванович, телевізор, а на даху лікарні встановили антену, щоб він мав змогу дивитися спортивні трансляції.

Батько помер у січні 1986 року. Ця сумна для нашої сім'ї дата співпала з якимось районним заходом у Лосинівці. Місцева влада нам натякнула, щоб швидше відбудити похорон. Адже людей треба зібрати на збори. Так бездушно влада поставилася до пам'яті найріднішої мені людини. Як згадую цей епізод, сльози самі навертаються на очі. Невже такого ставлення заслужив хірург Карпенко? Невже він працював до самозабуття для того, щоб на другий день його забули?! Люди зробили вибір на користь мого батька. Похорон пройшов, як і було заплановано, він був багатолюдним.

Хочу декілька слів сказати і про свою маму – Лідію МIRONІВНУ. Вона відійшла у вічність три роки тому. Але пам'ять у селищі про неї жива. Люди згадують її як доброго і чуйного спеціаліста. Вона і на пенсії допомагала односельцям долати недуги.

Моя мама народилася у Бахмачі, у релігійній сім'ї. Любов до Бога вона пронесла через усе своє життя. Була одним із ініціаторів відкриття Лосинівської церкви. А потім все робила для того, щоб церква повноцінно функціонувала.

Я дякую долі за своїх батьків. За їхню науку і турботу. За тепло і віру!

Розповідь записав **Микола БОРЩ**

ТРИ ВИХІДЦІ З САЛЬНОГО – ЗАСЛУЖЕНІ ЛІКАРІ УКРАЇНИ!

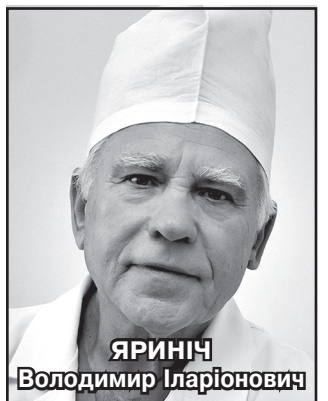
Кожен край, кожен населений пункт має свою історію, своїх видатних особистостей. Не виняток з цього і села Лосинівської громади. Так, село Сальне серед відомих земляків має й трьох Заслужених лікарів України – **Анатолія Івановича Темчура, Володимира Івановича Яринича та Миколу Михайловича Покрасьона**. Кожен з них зробив великий внесок у розвиток української медицини. Їх професійна компетентність, самовіддача, працездатність варті, щоб ми знали про них, пишалися їхніми здобутками.

Анатолій Іванович Темчура народився 2 квітня 1936 року в с.Сальне Ніжинського району. В 1959 р. закінчив Київський медичний інститут і того ж року прийшов у Чернігівську центральну районну лікарню на посаду лікаря-стоматолога, хірурга. З 1970 р. – заступник головного лікаря по медичній частині, з 1974 р. – завідувач хірургічним відділенням. 16.05.1978 призначений головним лікарем Чернігівського району. З 1989 р. – завідувач хірургічним відділенням ЦРЛ. Відмінник охорони здоров'я, нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2009), медаллю «Ветеран праці», заслужений лікар України. Його стаж роботи в ЦРЛ – 51 рік. Жителі району знали Анатолія Івановича, найперше, як прекрасного хірурга. Помер наш земляк у 1989 році.

ТЕМЧУРА
Анатолій Іванович

Володимир Іванович Яринич народився 18 січня 1941 року в селі Сальне Ніжинського району. Після закінчення Дніпропетровського медичного інституту в 1963 році направлений на роботу в Кіровоградську область. З 1963 до 1965 року працював лікарем-педіатром Катеринівської дільничної лікарні Кропивницького району, з 1965 до 1974 року працював лікарем-анестезіологом, хірургом, завідувачем хірургічним відділенням районної лікарні Кіровоградського району. У 1974 році був призначений головним лікарем Кіровоградського обласного онкологічного диспансеру. Віддав галузі понад 43 роки. Має почесне звання «Заслужений лікар України», 1991 р., вищу кваліфікаційну категорію лікаря хірурга-онколога та вищу категорію по організації охорони здоров'я.

ЯРИНИЧ
Володимир Іларіонович

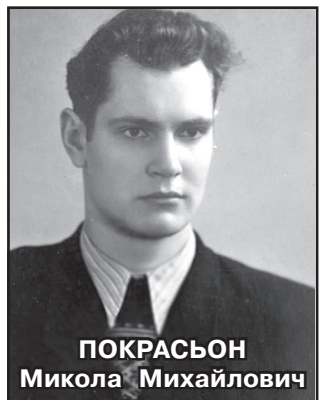
Наш земляк – ініціатор впровадження нової комплексної методики лікування раку шлунку з впровадженням до операційної променевої терапії та після операційної поліхіміотерапії з модифікаторами. Широко застосовує плазмений скальпель, який дозволяє проводити оперативні втручання на печінці з видаленням метастазів. Такі операції дають змогу продовжити життя людей з запущеними формами раку органів черевної порожнини на два-три роки.

Володимир Яринич є членом правління республіканського товариства онкологів. Постійно публікується в засобах масової інформації по проблемам охорони здоров'я в Кіровоградській області, за вагомий внесок у розвиток медицини області являється Лауреатом премії ім. В.Винниченка газети «Народне слово». З 1998 року депутат Кіровоградської обласної ради.

Результати професійної діяльності земляка відзначені державними нагородами: орденом Трудового Червоного Прапора, 1986 р., медаллю «За трудову доблесть», 1978 р., відзнакою Президента України – орденами «За заслуги» III, 2000 р., та II ступеня, 2006 р., Почесними грамотами Верховної Ради України, Міністерства охорони здоров'я України, грамотами обласної державної адміністрації, обласної ради та управління охорони здоров'я.

Микола Михайлович Покрасьон був завідувачем відділом Київського науково-практичного об'єднання швидкої медичної допомоги та медицини катастроф. Кандидат медичних наук. Звання «Заслужений лікар України» отримав у 1995 році.

Щойно до нас дійшла сумна звістка – важка недуга прикувала Миколу Михайловича до ліжка. У важкий для родини Покрасьонів час Лосинівська громада заявляє – ми поряд з вами. Розділяємо ваше горе. Бажаємо землякові перемогти хворобу, залишитися після неї такою ж життєрадісною, позитивною і креативною людиною, якою був завжди. Нехай цей неприємний період на завжди залишиться позаду.

ПОКРАСЬОН
Микола Михайлович

Микола БОРЩ

Свято Останнього дзвоника

2 червня цього року у закладах загальної середньої освіти Лосинівської територіальної громади відбулося свято Останнього дзвоника. У 2020/2021 н.р. одинадцять класів закінчили 34 здобувачі освіти, з них: в Лосинівці – 16 випускників, у Сальному – 6, у Світанку – 5, у Галиці – 4, Перемозі – 3. В новому навчальному році в освітніх закладах громади за парти сяде 58 першокласників.

В цьому році шкільні свята проходили з дотриманням карантинних вимог.

До Світанківського закладу загальної середньої освіти завітали: заступник селищного голови з питань діяльності виконавчих органів, керуючий справами (секретар) виконавчого комітету: Оксана Мелашенко, представники Ніжинського лісгоспу, староста Анатолій Величенко, экс-директор закладу Анатолій Горлач, а депутат Лосинівської селищної ради Григорій Макаренко передав «крутий» волейбольний м'яч, про який давно мріяли шкільні команди. Про нагородження грошовими преміями кращого вчителя і учня із ініціативою виступив Григорій Гакал. Ними стали: вчитель інформатики і фізичного виховання Микола Ткаченко (1000грн) та випускниця Ярослава Овраменко (500грн). Від Ніжинських лісівників заклад отримав меблі для живого класу. Солодощі дітям, телевізор, лазерний принтер від аташе Словаччини пана Йозефа та його дружини пані Адріани. Емоції і оплески лунали по всій школі.

В Лосинівській ЗОШ І-ІІІ ступенів з вітальним словом звернулася директор Валентина Гапоненко та секретар селищної ради Наталія Кошарна. Навчальний рік був складним як для здобувачів освіти, так і колективу школи. Адже працювали в різних формах навчання: дистанційно, очно, змішано. Але жодні життєві обставини не стали на заваді щирого бажання порадіти всім в останній навчальний день 2020/2021 навчального року.

Щороку, 1 червня, в Україні відзначається свято маленьких громадян нашої країни – Міжнародний день захисту дітей.

Водночас це й свято тих, хто завжди поруч з дітьми, хто піклується про них і допомагає твердо стати на ноги – батьків, вихователів, учителів, наставників.

Саме заради здійснення всіх дитячих мрій та сподівань, заради їхнього щастя дорослі готові долати всі труднощі і перешкоди.

Сьогодні цей день набуває особливого значення, адже на превеликий жаль, і в Україні є діти, яким бракує тепла, дружнього спілкування з однолітками, справжнього дитинства і мирного неба над головою!

Сім'я і дитина – це споконвічні цінності, які сповідує український народ, будуючи свою державність та розвиваючи власну культуру. Турбота про дітей, усвідомлення пріоритетності їх інтересів над інтересами дорослих мають стати філософією

Головною умовою на заході у Перемозькому закладі загальної середньої освіти була наявність елементів джинсового одягу. Така ідея з'явилась не просто так, а завдяки учням школи. Усі діти полюбили носити джинсове вбрання, тож чому б не зробити традиційне свято більш сучасним та молодіжним? Педагогічний колектив Перемозького ЗЗСО підготував для учнів квест-підсумок 2020-2021 навчального року. Кожен клас знаходив необхідну локацію за допомогою qr-кодів. Рухаючись із кабінету в кабінет дітлахи отримували не тільки завдання, а й мали змогу провести цікаві досліди та випробувати свої сили на станції фізичної культури. Вітання від селищного голови Анатолія Стрільця та виконавчого комітету Лосинівської селищної ради передав завідувач сектору оборонно-мобілізаційної роботи, цивільного захисту та надзвичайних ситуацій Сергій Постолюк.

В Шатурському НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІ ступенів свято пройшло у вигляді квесту «Барви літа». Змагалися різнокольорові команди. Діти демонстрували свої знання з різних предметів, були інтелектуальні завдання, творчі, спортивні. Всім дуже сподобалося, а це – найголовніше!

Пролунав Останній дзвінок і для шести випускників Сальненського НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ступенів. Свято проходило традиційно, у формі урочистої лінійки, з дотриманням карантинних вимог. Першою до всіх присутніх звернулася директор Надія Калініченко, яка привітала всіх із закінченням навчального року та побажала гарного відпочинку дітям та всім працівникам закладу. Лунали вітальні слова і від гостей свята, а від ТОВ «УкрАгроРозвиток» всі випускники отримали в подарунок нові мобільні телефони.

На святі Останнього дзвоника в Галиці були присутні заступник селищного голови з питань діяльності виконавчих органів, керуючий справами (секретар) виконавчого комітету: Оксана

Мелашенко та староста села Галиця Галина Микитченко. На урочистій лінійці вручено похвальні листи за високі досягнення у навчанні та дипломи (І-ІІІ ст.) учням закладу за участь і перемогу у різноманітних інтернет-конкурсах.

В Лосинівській ЗОШ І ступеня було підведено підсумки навчального року. Директор закладу Катерина Постолюк наголосила, що рік був нелегкий, але це не завадило здобувачам освіти закладу брати участь у конкурсах, олімпіадах та здобути призові місця.

Відділ освіти, сім'ї, молоді та спорту Лосинівської селищної ради щиро вдячний всім, хто долучився до проведення святкових заходів на базі закладів загальної середньої освіти Лосинівської ТГ, а випускникам 2021 року бажаємо гарної життєвої дороги.

Віктор КІЛЬОВИЙ,
начальник відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту

Діти – наше майбутнє!

нашого життя. Саме на це держава, усі її інституції разом із громадськістю спрямовують свої зусилля.

Виконавчий комітет Лосинівської селищної ради є органом опіки та піклування для 929 дитячого населення Лосинівської ТГ. Головним кадровим потенціалом забезпечення координації діяльності органів державної влади, місцевого самоврядування, установ та організацій, які впроваджують політику держави щодо соціального захисту дітей та сімей з дітьми, їх законних прав та інтересів в районі, є Служба у справах дітей.

На первинному обліку Служби перебуває 17 дітей - сиріт та позбавлених батьківського піклування, 9 дітей, що опинилися у складних життєвих обставинах, відносно яких забезпечується соціально-правовий захист. Сімейними формами виховання охоплено 5 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що проживають на території Лосинівської ТГ.

З метою отримання оперативної інформації про факти насильства щодо дітей, Служба постійно співпрацює з органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності. Спеціалістами служби у справах дітей разом з працівниками сектору ювенальної превенції Ніжинського ВП ГУНП в Чернігівській області та фахівцем із соціальної роботи Лосинівської селищної ради протягом шести місяців проведено 28 рейдів - «Неблагополучна родина» та «Діти вулиці», спрямованих на запобігання насильству та жорсткому поводженню з дітьми, обстежено 36 сімей, в них дітей 67, де батьки ухилиються від виконання батьківських обов'язків, 12 батьків попереджено відносно відповідальності за порушення прав дітей. З причини скоєння насильства над дітьми в суди направлено 2 позови про позбавлення батьківських прав батьків відносно 3 дітей, про відібрання 1-єї дитини у батьків без позбавлення їх батьківських прав.

Виконавчий комітет, Служба у справах дітей постійно співпрацюють з депутатами місцевих рад, старостами, громадськими організаціями з метою підтримки сімей, які опинилися у складних життєвих обставинах: під час карантину 2-м родинам завезено тверде паливо, 5-ти сім'ям доставлено продуктові набори, засоби особистої гігієни, одяг та взуття відповідно

до сезону. І саме в День захисту дітей, виконавчий комітет Лосинівської ради привітав подарунками дітей з інвалідністю.

Лосинівська територіальна громада, як усі органи місцевого самоврядування України приймає участь у діяльності зі створення сприятливого для дітей середовища, в якому гідний розвиток і захист їх прав забезпечується з дотриманням принципів демократії, рівності, миру, соціальної справедливості з урахуванням моральних засад та традиційних цінностей українського суспільства, спрямованих на зміцнення сім'ї та морального здоров'я дітей.

З метою об'єднання зусиль органів державної виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій щодо захисту прав дітей, зокрема, в частині забезпечення реалізації прав дитини на сімейне виховання на території Лосинівської селищної ради прийнято Комплексну програму захисту прав дітей Лосинівської селищної ради «Дитинство» на 2021-2022 роки. На виконання даної програми у 2021 році передбачено кошти у сумі 20 000 грн. з місцевого бюджету.

До Дня захисту дітей Служба у справах дітей організувала поїздку для категорійних дітей Лосинівської ТГ до Ніжинського академічного українського драматичного театру ім. М. Коцюбинського. Також, хлопчикам та дівчаткам, які опинилися у складних життєвих обставинах, були вручені солодкі подарунки.

Діти – це наше майбутнє, наш сенс життя і наше щастя. Адже саме в дітях ми хочемо бачити здійснення своїх мрій і сподівань. Прагнемо, щоб вони росли здоровими та радісними, прославляли свої родини і рідний край.

У малечі не повинно бути нещасливого дитинства, і за це маємо відповідати ми, дорослі, тому турбота про дітей, захист їхніх прав повинен стати одним з найголовніших наших обов'язків.

Закликаємо усіх сьогодні й кожного наступного дня зігрівати теплом і любов'ю кожне дитяче серце, об'єднувати зусилля заради майбутнього, і тоді маленькі громадяни виростуть достойними людьми й неодмінно стануть гордістю України.

Лариса ТЕМЧУРОВА,
в.о.начальника Служби у справах дітей

Спортивне життя громади

Одним з важливих напрямків роботи органів місцевого самоврядування, виконавчої влади є сприяння розвитку фізичної культури і спорту. Виконувати це завдання за умов постійної нестачі коштів у селищному бюджеті навіть на вирішення найнагальніших соціальних проблем, звичайно, непросте, а іноді й неможливе. Проте, як свідчить досвід, пропаганда здорового способу життя, залучення дітей та молоді до занять фізкультурною і спортом, змістовного дозвілля є надзвичайно корисною і потрібною справою. Це дієвий засіб відволікти підростаюче покоління від небажаного впливу вулиці, кафе, барів, від надмірної прив'язаності до комп'ютерів та задіяти його фізичну активність на користь громаді. В кінцевому результаті спорт - це здоров'я нації, а значить - її майбутнє.

Зупинимось більш детально на окремих спортивних заходах Лосинівської ТГ.

З 21 травня по 03 червня цього року проходили спортивні змагання серед здобувачів освіти закладів загальної середньої освіти. Змагання були організовані Федерацією футболу Ніжинського району та ВФСТ «Колос».

Перші змагання відбулися в с. Ніжинське по міні-футболу. Від Лосинівської територіальної громади приймали участь юні спортсмени з Перемозького закладу загальної середньої освіти та Лосинівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів. За результатами змагань футболісти з Лосинівки увійшли в трійку призерів.

Наступні змагання проводились в с. Талалаївка. В турнірі з міні-футболу приймали участь здобувачі освіти 5-11 класів з різних територіальних громад. Лосинівські футболісти посіли третє місце.

На завершення, 03 червня 2021 року відбувся турнір з волейболу в с.м. Лосинівка. У змаганнях приймали участь старшокласники – з Перемоги, Світанку, Сального та Лосинівки. На волейбольній площадці була запекла боротьба. В результаті перше місце серед дівчат виборола команда Світанківського закладу загальної середньої освіти, а серед юнаків – команда з Лосинівської ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Підвіз здобувачів освіти на змагання здійснювався шкільними автобусами, за сприяння селищного голови Анатолія Стрільця. Всі команди, які приймали участь у турнірах, були нагороджені медалями та дипломами.

Бажаємо нашим спортсменам міцного здоров'я, стійкості духу, нових здобутків та перемог!

Наталія ГАВРИШ,
спеціаліст відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту

Засновник та видавець
ЛОСИНІВСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
 Адреса: 16663 вул. Шевченка, 2, смт. Лосинівка,
 Ніжинський район Чернігівська обл.,
 тел. (04631)61-2-37
 e-mail: losynivskaotg@ukr.net
 Розповсюджується безкоштовно.

Матеріали підготували:
Юлія КАЛУТА
Комп'ютерна верстка:
Олена ВІТНОВА
Віддруковано
КП Прилуцька міська друкарня.

Думки авторів можуть не збігатися з поглядами редакції.
За точність викладення фактів відповідає автор.
Редакція має право редагувати та скорочувати матеріали.
Відповідальність за якість несе друкарня.